

HAKAN BIÇAKCI
Karanlık Oda

i l e t i ŝ i m

“Zaten tüm fotoğraflar gerçeküstüdür.”

Susan Sontag

BİRİNCİ BÖLÜM

“Her insan uyanikken ortak bir dünyadadır.
Fakat uykuda herkes kendi dünyasındadır.”
Plutharkos (MS 46-125)

Uyuyakalmışım

Uyuyakalmışım. Omzuma batan parmakların düzenli aralıklarla beynime sıçrattığı kanla kendime geldim. Soğuk bir karanlık... Rahatsız bir koltuk... Ağrıyan bir bel... Tutulmuş bir boyun... Kupkuru bir ağız... Sızlayan bir elmacık kemiği... Boğucu bir hava... Telaşla birleşerek içine uyandırıldığım uyduruk *an*'ı oluşturuverdi. Parçalar yanlış noktalardan bağlanmıştı. Hatalı kaynakayan kemikler gibi... Yanağımı camın soğuk yüzeyinden yırtarcasına ayırdım. İçimin titremesine engel olmak için tişörtümü pantolonumun içine tıktırıp hırkamin fermuarını hızla çektim. Fermuarın sesi iki kulağımın arasından minyatür bir yarış otomobili gibi geçti. Tepemde dikilen karaltı, hareketlendiğimi görünce dürtmeyi kesti.

“Arkadaş, son durağa geldik. Aracı park yerine çekeceğim artık buradan.”

Parmak uçlarının hissi sağ omzumda, camın soğuğu sol yanağımdaydı hâlâ. Yüzüne bakmadan ayağa kalktım. Göz ucuyla koyu mavi gömleğinin bir kısmını görmüştüm sade-

ce. Bürokrasi mavisi... Her yerim tutulmuştu. Özellikle boy-num... Sırt çantamı bulamayınca bir an için korkudan kas-katı kesildim. Sonra ayağımın dibinde iki büküm durdu-ğunu fark edince rahatladım. Tek sapından yakaladığım gi-bi omzuma geçirdim. Gözlerim yaşararak uzun uzun esne-dim. Otobüste olduğuma uyanmıştım ama otobüsün nerede olduğunu bilmiyordum. Yine de inmiş olmam gereken du-raktan fazlasıyla uzaklaşmış olduğumu hissediyordum. Çar-lar saati duymayıp mesai başlangıcından saatler sonra uyan-mış bir memur gibi... Kahredici bir dinlenmişlik hissi...

Dışarısı simsiyahtı. Otomatik adımlarla önüne gittiğim or-ta kapı simsiki kapalıydı. Sağa sola yalpalayarak terk edilmiş otobüsün içinde ilerliyordum. Mezar taşları gibi dizilmiş boş koltuklar uyuklu gözlerimin önünde sıra sıra uzanıyor-du. Yolculuğun sonu... Son durak... “Arkadaş, son durağa geldik.” Şoförün karanlık varlığını sırtımda hissediyordum. Bir mezarlık bekçisi, mavi gömlekleli bir Azrail, konuşabilen dev bir karga gibi uğursuz sessizliğinin içine gömülmüş, boş koltukların havasızlığıyla baş başa bırakılmayı bekliyordu. Soluk bile almıyordu sanki. İçimde yükselen arkama bakma isteğini bastıran tedirgin adımlarla ilerleyip kendimi ön ka-pıdan dışarı attım.

Karanlık koridorun içinden tanımsız bir karanlığa çıktım. Otobüs, simsiki tutulmuş bir nefes gibi bekliyordu. Hareket-siz... Gergin... Sessiz... Derme çatma otobüs durağında ışık yoktu. Hiçbir yerinde herhangi bir semt ismi yazılı değildi. Durağın, az önce içime doğan uzaklık hissini doğrulayan il-kelliğine bakarak şehrin epey dışına çıkmış olduğumu ha-fif bir panik eşliğinde ürpererek anladım. Merkezdeki ışık-lı, reklam alanlı, haritalı, oturma bölümlü, boyalı, üzerinde semt isimleri belirtilen, birörnek, şık duraklardan yirmi yıl gerideydi karşımdaki baraka. Beni yirmi yıl önceki bir şim-diki zamana bırakan boş otobüs sarsılarak çalıştı, daha da

eski bir zamana doğru ağır ağır uzaklaştı. Farkında olmadan tutmuş olduğum nefesimi bıraktım.

Işıksız, çirkin, kimsesiz bir meydandaydım. Bulduğum yerle aramdaki tek bağlantı olan otobüsün uzaklaşan ışıklarını ürpererek seyrettim. Hırkamın fermuarını boğazıma kadar çektim. Sağ bileğimi sımsıkı tutan plastik Casio'nun düğmesine bastım. Mavi-yeşil aydınlanan kadrandaki korkunç saate baktım. Etrafta kimsenin olmaması hem rahatlatıcı hem de rahatsız ediciydi. Sol yanağımda otobüs camının sert soğukluğu sızlamaya devam ediyordu. Kemiklerim birbirine geçmiş gibiydi. Açlıktan midem ağrıyordu. Gözlerim yanıyordu. Sırtımda tuhaf bir ağrı vardı. Ensem kaskatıydı. Tutulan boynumu bir tur çevirdim. Sıcak yatağıma uzanıp uyuma ihtiyacıyla dolarak ağırlaşım. Yatağımla aramdaki belirsiz, karanlık ve ürkütücü mesafe tüm dehşetiyle içimde yankılandı.

Bir yerde karnımı doyurup eve dönmeliydim. Sağa sola yatmış paslı tabelalara baktım. Yazılar bilmediğim bir dilde gibiydi. Birbirine karışan zifiri karanlık yollar... Evin ne yönde kaldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çevrede ne taksi vardı ne de taksi geçme ihtimali... Hiçbir şey kımıldamıyordu. Anlamsız bir fotoğrafa bakar gibi etrafı seyrettim bir süre. Otobüs gitmişti. Bildiğim dünyayla aramda kalan son bağlantı bu duraktı. Ne yöne adım atacağımı bilemiyordum. İleride birkaç sokak girişi görünüyordu. Aynı genişlikte... En aydınlık olanı denemeye karar verdim. Karar veren bir insandan çok, içgüdülerine uyan bir hayvan gibi adımlarımı hızlandırdım. Sokağın girişinin iki yanındaki duvarın her yeri karalamalarla doluydu. Harfleri birbirinin içine geçmiş bir sürü duvar yazısı... Karmakarışık... Cümleler, kelimeler, rakamlar, harfler, noktalama işaretleri... Alt alta, üst üste, dip dibe...

Spor ayakkabılarım hiç ses çıkarmadan ilerliyordu. “Şu anda burada değilim sanki,” diye düşündüm. “Biri burada olduğumu hayal ediyor sadece. Yüzünü göremediğim biri...” Kendime onun gözleriyle arkadan bakıyor gibiydim. Gittikçe uzaklaşan, uzaklaştıkça küçülen, küçüldükçe silikleşen bir sırt... Harflerden örülü duvara doğru... Hızla dönüp geriye bakmak istedim. Cesaret edemedim. Yürümeye devam ettim. Karanlığa karışmış yazıların arasına gömülerek yavaş yavaş gözden kayboldum.